A°. 1835. N°. 46.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 16 April.

FRANKFORT, den 13den April.

Een berigt van de Poolsche grenzen, van den 1sten April, behelst het volgende: « Reeds vroeger is gemeld, dat in de Oostelijke gedeelten van het uitgestrekte Russische rijk bewegingen van troepen plaats hadden, ten gevolge waarvan verscheidene aldaar te huis behoorende of aldaar gekantoneerde korps de westelijke grenzen naderden en waarschijnlijk tot in het koningrijk Polen zouden oprukken. Deze bewegingen zijn thans in zoo verre volvoerd, dat eenige dezer korps reeds in het koningrijk aangekomen zijn; terwijl andere nog verwacht worden. Men schrijft deze bewegingen aan geene vooruitzigten van oorlog toe; maar denkt, dat zij veeleer ten doel hebben, om de rust van Polen te verzekeren door de tegenwoordigheid van troepen, op welker trouw de regering volkomen kan staat maken, daar tusschen hen en de inboorlingen geenerlei nationale betrekking plaats heeft; gelijk dan ook de in het koninkrijk Polen geligt wordende rekruten niet zonder oogmerk ingelijfd worden bij zoodanige korps, welke in de Oostelijke gedeelten van Rusland hunne standplaatsen hebben. Ook kan het oogmerk, om aan het overige Europa een regt duidelijk begrip van de voortgaande ontwikkeling en daarmede gepaard gaande verhooging van de militaire kracht des rijks te geven, mede behooren tot de reden, die den Keizer bewogen hebben, om juist op de Westelijke grenzen die legerscharen te verzamelen, welke het buitenland gemeenlijk pleegt te beschouwen als ruwe horden, die men aan de Europische taktiek niet kan gewennen, en derhalve nimmer in staat kunnen zijn, om in den kampstrijd met de troepen van beschaafde natien waarlijk nuttige diensten te bewijzen. Eindelijk echter zijn ook de bedoelde korps bestemd om aan de groote manoeuvers bij Kalisch deel te nemen. — In het koningrijk Polen zelf heerscht bij voortduring de diepste rust; en men heeft geene reden om te duchten, dat dezelve, buiten aandrang van elders, immer weder gestoord zal worden.

PETERSBURG, den 4den April.

HH. MM. de Keizer en de Keizerin hebben gisteren aan den maarschalk markies *Maison*, ambassadeur van Z. M. den Koning der Franschen, zijn afscheids gehoor verleend.

PARYS, den 12den April.

De advocaten van Nantes hebben mede eene verklaring tegen de Koninklijke ordonnantie van den 30sten Maart uitgegeven. Zij beschouwen die als onwettig en protesteren tegen de gevolgen, waardoor de onafhankelijkheid van de orde der advocaten zou gekrenkt worden.

— Al de leden van den raad van discipline der advocaten van Parijs hebben zich aansprakelijk gesteld, ter zake van den eisch, door den procureur-generaal bij het koninklijke geregtshof gedaan, ter vernietiging van hun besluit of advijs omtrent de bedoelde koninklijke ordonnantie. Terwijl zij zich gereed maken om de zaak ten principale te bepleiten, zullen zij echter beginnen met te beweren, dat het koninklijke geregtshof onbevoegd is om uitspraak te doen over de magt en de wettelijkheid van het hof der pairs.

De advocaten, die van ambtswege als verdedigers van de gevangene republikeinen benoemd waren, hebben de raad van discipline bedankt voor deszelfs gegeven advijs en kennis gegeven, dat zij den president van het hof der pairs schriftelijk hebben verwittigd, dat zij, door de weigering der beklaagden, van den zedelijken pligt der verdediging ontheven, meenen zich daarvan te moeten onthouden.

Daarentegen heeft de heer *Devaux*, lid van den staatsraad, een advijs in den *Moniteur* doen plaatsen, waarbij hij verklaart, dat hij tot degenen behoort, die aan de wettigheid der meergemelde koninklijke ordonnantie zelfs niet eens getwijfeld hebben. De raad van dicipline der advocaten, zegt hij, gaat uit van het beginsel, dat het hof der pairs eene exceptionele vierschaar is; maar dat is hetzelve niet: dit hof is bij de grondwet ingesteld tot het oordeelen der misdaden van hoog verraad en van aanslag tegen de veiligheid van den staat. De koninklijke ordonnantie verklaart, zegt hij ten slotte, het regt van het hof der pairs, afgeleid uit de algemeene wet, en er wordt geenszins eene onwettelijke nieuwigheid door ingevoerd.

Men is zeer nieuwsgierig naar den uitslag van het geschil, daar er de regelmatigheid van het aanstaande groote proces voor het hof der pairs mede gemoeid is, welke eischt, dat de beschuldigden niet zonder verdedigers gevonnisd worden.

— De heer *Serrurier*, Fransch ambassadeur bij de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, is te Havre aangekomen. Het Amerikaansche fregat de *Constitution* ligt op de reede aldaar. Indien de 25 millioen schadeloosstelling door de wetgevende kamers niet mogt worden goedgekeurd, moet de Amerikaansche ambassadeur bij het Fransche hof vertrekken.

— De jongste berigten uit Spanje komen hierop neder: « Te Malaga hebben eenige onlusten plaats gehad. De gouverneur *Isidro* liet de stedelijke militie verbieden om de zoogenaamde patriotsche liederen te spelen. Deze weigerde aan dit bevel te gehoorzamen. Daarop riep hij, dat hij de rebellen zou straffen; maar toen deze wat hard op hem aandrongen, nam hij ijlings de vlugt en liet de stad aan zich zelve over. De gezeten inwoners vereenigden zich en stelden een soort van bestuur aan, in afwachting der orders van de Koningin, aan welke zij een adres verzonden. — Te Saragossa hebben mede onlusten plaats gehad, ter gelegenheid van eenen maatregel van tucht, door den aartsbisschop tegen eenen zijner onderhoorigen genomen. De generaal *Llander* zou zorgen, dat dergelijke voorvallen zich niet vernieuwden. — Op het oorlogtooneel is niets van belang voorgevallen. *Mina* ontvangt versterking, maar het zijn jonge ongeoefende manschappen. In het gewest la Manche vertoonen zich benden gewapende roovers, die de reizigers aanvallen. Men beweert, dat lord *Eliot*, die door het Engelsche bewind afgezonden is, om, zoo mogelijk, aan de wreedheden bij den tegenwoordigen burger-oorlog in het noorden van Spanje een einde te maken, bij don *Carlos* niet zal toegelaten worden, en dat *Mina* zwarigheid maakt, om hem zonder orders uit Madrid door te laten.

— De *Moniteur* deelt officiele berigten uit Algiers tot den 29sten Maart mede, waaruit blijkt, dat de verspreide geruchten omtrent eenen aanval der Arabieren en den benaauwden toestand der Fransche krijgsmagt in die streken ongegrond zijn. De luitenant-generaal *Rapatel* heeft eenen hoop gewapend volk der westelijke stammen aan gene zijde der Chiffa verjaagd. De vijand heeft nergens stand gehouden, en de generaal is van dezen togt wedergekeerd, zonder een enkel man verloren te hebben; van den vijand zijn een zestig man gesneuveld en gekwetst.

— De Portugeesche bladen van den 1sten dezer behelzen een verslag van de lijkopening van den Prins *Augustus van Leuchtenberg*. Volgens hetzelve, is hij aan eene keelontsteking overleden.

BRUSSEL, den 13den April.

Bij de deputatie van den senaat, die den Koning, ter gelegenheid van de geboorte van eenen Prins, is gaan gelukwenschen, heeft de heer de *Stassart*, president van den senaat, het woord gevoerd. Hij zeide onder anderen: Bij de aanschouwing van die wieg, dat kostbaar onderpand van onze onafhankelijkheid, zullen alle Belgen door één gevoel, het gevoel van liefde en eendragt namelijk, bezield worden. — Schoon er naauwelijks eenige uren sedert de geboorte van den Prins verloopen waren, toen de heer *de Stassart* de aanspraak deed, schroomde hij niet, Koning *Leopold* reeds te verkondigen, dat er in den ganschen lande bij jong en oud blijdschap was: « Indien Uwe Majesteit, zeide hij, thans in den kring van ieder huisgezin kon doordringen, hoe zou hoogstdezelve getroffen zijn over die gulle en naive blijdschap, welke alle waarlijk Belgische harten overal aan den dag leggen; hoe zou hoogstdezelve aangedaan wezen over de eenparige blijken van toegenegenheid, daar u gegeven.» De heer *de Stassart* heeft zijne aanspraak aan de vergadering van den senaat medegedeeld. « Die aanspraak moet gedrukt worden" riep dadelijk de baron *de Snoy* uit. Het ware te wenschen, voegde hij er bij, dat ook het antwoord van Z. M. kon openbaar gemaakt worden; het is zoo belangrijk, het zou de allerbeste uitwerking op de natie doen.» — Van dat antwoord had de heer *de Stassart* gezegd, dat het uiterst vleijend was; maar dat hij het niet durfde wagen om den woordelijken inhoud daarvan na te zeggen, uit vrees van dien te zullen verzwakken, schoon overigens 's Konings woorden in het geheugen van alle leden der deputatie geprent waren. « Ja,» riep de graaf *de Quarré* uit, op den wensch van den baron *de Snoy*, dat 's Konings antwoord toch maar den volke bekend mogt gemaakt worden, « ja, dat antwoord is inderdaad van het grootste belang; maar het is onmogelijk het getrouwelijk weder te geven, want de Koning sprak onvoorbereid.» — De senaat en het volk moeten dus nu maar naar huis gaan, zonder het allerminste van dit allerbelangrijkste antwoord des Konings te vernemen.

— De Koningin en de jonggeborene zijn welvarende.

— De Koningin der Franschen is gisteren ochtend om negen ure alhier aangekomen, vergezeld van den Prins *de Joinville* en de Prinses *Clementine*.

— De dagbladen melden, dat *C. Poelspoel*, oud 14 jaar, welgeschapen, maar niet grooter dan een kind van drie maanden, maandag aanstaande zijne eerste communie te Overheembeek zal doen.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Maandag 13 April.

De centrale afdeeling doet verslag op de ontwerpen, tot wijziging van de zeven eerste titels van het tweede boek des wetboeks van koophandel, waaromtrent de beraadslagingen aan de orde van den dag worden gesteld op aanstaanden Woensdag, 's morgens ten elf ure.

De beraadslagingen worden geopend over het ontwerp *tot dekking van het te kort op de begrootingen over de jaren* 1830, 1831, 1832, 1833 en 1834.

De heer *Op den Hooff* onderzoekt de drie deelen, waaruit de wet is zamengesteld, als: 1o. de aanvulling van de te korten voor 1834; 2o. die van het deficit over 1834, en 3o. de voorziening in de rentebetaling der oorlogslasten, verschenen op 1 April dezes jaars. Wat het eerste betreft, daartegen bestaan geene bedenkingen; doch het te kort over 1834 is van eenen anderen aard, en is toe te schrijven aan de ongelijkheid, die er op de begrooting over dat jaar tusschen de ontvangsten en middelen heeft bestaan. Destijds konden de leden niet toestemmen om voor *gewone* middelen eene geldleening toe te staan; en thans gaat men tot denzelfden maatregel over, natuurlijk omdat men, door het verleenen van het facit der uitgaven, de verpligting op zich geladen heeft, om middelen tot derzelver dekking aan te wijzen.

De heer *de Jonge*, ofschoon tegen den vorm der wet bezwaren hebbende, zal echter voor dezelve stemmen.

De heer *van Reenen* heeft insgelijks groot bezwaar gevonden in den vorm der wet, en er op aangedrongen, dat de verschillende diensten uit elkander zouden worden gehouden. Hij wilde nadere inlichtingen van den minister afwachten.

De heer *van Asch van Wijck*, na eenige aanmerkingen nopens den accijns op den turf te hebben geopperd, wilde insgelijks de inlichtingen des ministers afwachten.

De heer *Beelaerts* betwijfelde of de sommen, voorgesteld ter dekking van de te korten, die over 1834 daaronder begrepen, genoegzaam zijn; vermits het laatste dienstjaar niet is afgesloten. Hij vreesde ook, dat, door de mindere opbrengst van sommige indirecte belastingen, het verminderd bedrag der grondbelasting met 4 ten ... en de renten ... voorgestelde creatie, er een te kort over het loopende dienstjaar zal ontslaan. Hij erkent echter het dringende van de gevorderde voorziening, en zal dus de ophelderingen van den minister afwachten, om zijne stem te bepalen.

De heer *Romme* verklaarde, dat hij zich met de bedenkingen, tegen de voordragt gemaakt, vereenigde.

De heer *Luzac* verklaarde zich zeer tegen de creatie van 5 pCt. op het tweede grootboek der nationale schuld, en verlangde een ander papier met maandelijksche aflossingen, door welk middel men evenzeer geld beneden de 5 pCt. kon krijgen, waarvan de 4 pCt. schatkist-biljetten ten bewijs konden strekken.

Z. Exc. de minister van financien het ontwerp verdedigende, beschouwde het eerstelijk uit het oogpunt van noodzakelijkheid. Z. Exc. verklaarde, dat de aanvulling van het te kort volstrekt noodwendig was, ja, van zoodanigen aard, dat, zoo men daar niet toe overging, de geregelde gang der zaken zou belemmerd worden. Het zou niemand bevreemden, dat de schatkist, bij het niet aanvragen sedert twee jaren van buitengewone lasten, geen deficit van 8 millioen kon lijden.

Tot beantwoording der voorname bedenking, den vorm der wet, overgaande, zeide de minister, dat hij dit niet behoefde te doen omtrent het dekken van het te kort over de drie eerste jaren, daar men hiermede scheen te vreden te zijn; dat hij evenzeer kon handelen omtrent het te kort over 1834, daar hij, het voornaamste bezwaar, of namelijk de afsluiting over dit jaar geschied was, reeds bevestigend beantwoord had; dat wat het eigenlijke hoofdbezwaar betrof, of men renten kon vereffenen, waarin eerst later moest worden voorzien, en op het budget van 1835 geene renten hadden kunnen gebragt worden van eene schuld, met welker vernietiging men zich bezig hield; dat de som, thans voor de rentebetaling bepaald, slechts voor $\frac{1}{4}$ op 1835 kwam, terwijl $\frac{3}{4}$ tot 1834 behoorden; dat, ofschoon het eer ten nadeele dan ten voordeele der schatkist was, men echter besloten had, thans die renten te betalen, om niet in het voorjaar in de noodzakelijkheid te komen nieuwe lasten op te leggen. Omtrent de bestrijding door den heer *Luzac* van de creatie der 5 pCt. op het tweede grootboek, hiermede stemde Z. Exc. niet in. De geschiedenis van meer dan eene halve eeuw deed zien, dat geene vrijwillige leening, van mindere rente, den lande minder dan voornoemde schuldbrieven gekost heeft. Wat men gezegd heeft van de 4 pCt. schatkistbiljetten, dat ook voor mindere renten geld te heffen zou zijn, dit was verkeerdelijk gezegd, daar het een *ellendig* papier blijft, en men er geene twee millioenen meer van in de wandeling zou kunnen brengen. Z. Exc. vreesde voor eene verhooging van den prijs der schatkistbiljetten, daar de schatkist dezelve niet meer kan uitgeven, wilde men geene daling veroorzaken.

Omtrent de bezwaren over den zorgelijken toestand van 's lands financien, ten gevolge, onder anderen, van de vermindering der opbrengst van de grondbelasting en de steeds vermeerderende behoeften, hieromtrent kon de minister meer geruststellende berigten geven, en Z. Exc. zeide, officieel te kunnen verklaren, dat het thans aanhangige ontwerp een einde aan alle te korten zou maken, en dat, zoo er door Gods hulp geene onvoorziene en voor den mensch onberekenbare gebeurtenissen mogten plaats hebben, de ontvangsten alle uitgaven zouden bestrijden. Dit moest voornamelijk toegeschreven worden aan het steeds meer en meer uitgebreid wordende stelsel van bezuiniging, alsmede dat de middelen in de eerste drie maanden van dit jaar meer dan de raming opgebragt hebben. De begrooting over 1836 was dan ook reeds opgemaakt, en dezelve zou doen zien, dat er in dat jaar geene verhooging aan belastingen of opcenten zal vereischt worden.

Nadat nog eenige leden het woord gevoerd hebben, gaat men ter stemming over, welke den uitslag oplevert, dat het ontwerp met eene meerderheid van 41 tegen 6 stemmen wordt aangenomen. Tegen hebben gestemd de heeren: *Op den Hooff*, *Romme*, *Warin*, *van Alphen*, *Luzac* en *van Reenen*.

De beraadslagingen worden geopend over het ontwerp tot voorziening in de volle rentebetaling der nationale schuld op 30 Junij 1835.

De heer *van Dam van Isselt* acht het moeijelijk, om over eene zaak reeds zoo dikwerf behandeld, met andere woorden hetzelfde aan te voeren. Welligt had hij kunnen zwijgen, te meer daar hij niet gelooft door overtuiging zijne medeleden tot zijn gevoelen te zullen overhalen; maar hij acht het pligt, de natie opmerkzaam te maken, dat de groote meerderheid der kamer niet van gevoelen is, dat op ons rijk de verpligting rust, om dit voorschot voor Belgie voortdurend te dragen; dat, hoezeer men er voor de 8ste maal in voorziet, geen regt daartoe bestaat, en het ook geen blijvenden last voor de natie kan uitmaken. Tevens beschouwt de heer *van Dam* het pligt, om telken keere, hetzij in het openbaar of in het geheim, de regering toe te roepen, dat zij een einde make aan onze geschillen met Belgie. Bij den zevenden termijn van deze rente-betaling heb ik, zegt de heer *van Dam*, mijne weinige verwachting ... gezegd wegens het nieuwe Engelsche ministerie, en gezegd, dat, indien hetzelve staande bleef, het weinig voor Holland zou uitrigten, en de zoogenaamde vriendschap voor hetzelve blijken zou slechts een middel van oppositie tegen de Whigs te zijn geweest. Bij den achtsten termijn dezer betaling bestaat het ministerie, waarop men zoo veel hoop gebouwd had, niet meer. Grooter bewijs voor de noodzakelijkheid, om een einde aan onzen noodlottigen toestand van zaken te maken, behoeft waarlijk niet te worden bijgebragt.

De heer *van Nes* stemt met den vorigen spreker in, dat Oud-Nederland niet gehouden is in deze rentebetaling te voorzien.

De heer *van Reenen* acht het, integendeel, pligt, ja een bewezen regt, dat de staat deze rentebetaling dekt en voldoet; maar verklaart in de wijze, waarop zulks plaats heeft, namelijk door het aan het sijndicaat opleggen der betaling, niet te kunnen toestemmen, doordien het sijndicaat deszelfs bewilliging tot het dragen van dien last niet heeft gegeven. Bovendien, indien deszelfs middelen eens onvoldoende waren, wat zou men dan aanvangen, om deze rentebetaling te dekken?

De heer *Tromp* gelooft, dat het zoo ver gekomen is, dat men behoort te onderzoeken of op Oud-Nederland de verpligting berust om voor het aan Belgie toegewezen aandeel in onze schuld, hetwelk door alle de mogendheden is erkend en door onze regering is toegestaan, de jaarlijksche renten langer op te brengen. Hij gelooft dit niet, en het ophouden eener betaling voor anderen, kan ons crediet niet verzwakken, maar veeleer versterken. Het is waar, zegt de spreker, de stand der effekten zal welligt dalen, maar de prijs der effekten ... den stand van het krediet ...

Z. Exc. *de Minister van Financien* antwoordt, dat hij als minister der geldmiddelen de verzekering moet herhalen, bij de vorige discussien over hetzelfde onderwerp afgelegd, dat hij zoo zeer doordrongen is van het belang eener volle rentebetaling en van de nadeelen, die de minste afbreuk daarvan op het nationaal krediet zou uitoefenen, dat hij, zoo lang hij den ministerielen post mogt bekleeden, ook dan zelfs, wanneer het sijndikaat, door eene onverhoopte lange voortduring van den tegenwoordigen staat van zaken, in de onmogelijkheid mogt geraken, om in deze rentebetaling te voorzien, zich zou uitputten in middelen, om deze renten te voldoen. De bedenkingen daartegen vloeijen voort uit een verkeerd inzien der schuld, hetwelk sommigen hebben. Er bestaat geene Belgische, maar voor als nog alleenlijk eene Nederlandsche schuld.

zij kan eene Belgische schuld worden, maar is dit tot hiertoe niet; en het niet voorzien in derzelver rentebetaling zou als den grootsten schok, dien deze staat zou kunnen ondergaan, beschouwd moeten worden. Wat de voorgedragene wijze van betaling derzelve aangaat, hij kent geene betere wijze, uit een financieel en politiek oogpunt beschouwd; dezelve is niet nadeelig voor de natie, want het is het sijndikaat, hetwelk het voorschot doet en daartoe papier creëert, waartoe hetzelve de renten bijdraagt.

De heer *van Dam van Isselt* protesteert tegen de gezegden van den minister en ziet daarin eene gevaarlijke strekking. Blijkens de processen-verbaal der kamer, is het meerendeel der leden derzelve tegen deze rentebetaling, en, luistert men naar de woorden des ministers, dan zouden de rentheffers en speculanten daaruit kunnen opmaken, dat de kamer hun eenig regt zou toekennen, om op deze betaling aan te dringen, waarvan geene schemering, zijns inziens, bestaat. De hoofdsom van dit voorschot beloopt reeds 32 millioenen, en deze schuld zou men, volgens de woorden van den minister van finantien, tot eene permanente schuld verklaren, hetgeen het verlangen der kamer niet kan zijn, noch is.

Z. Exc. *de Minister van Finantien* antwoordt den heer *van Dam*, dat hij zijn bijzonder gevoelen heeft blootgelegd; dat hij hetzelve der kamer niet opdringt; dat hij niet ophouden zal, middelen voor te dragen om in de volle rentebetaling te voorzien; dat het aan de Staten Generaal staat dezelve te weigeren; doch dat op hem de verpligting rust om dezelve voor te dragen.

De heer *Hooft* gelooft niet, dat de meerderheid der kamer de meening van den heer *van Dam van Isselt* aankleeft; en beweert, dat, blijkens het centraal verslag en de vroegere stemmingen over dit ontwerp, het tegendeel mag worden staande gehouden.

De heer *de Jonge* geeft zijne verwondering te kennen, dat sommige leden eenige punten als uitgemaakt doen voorkomen, waaromtrent een stellig gevoelen aan den dag te leggen onvoorzigtig, mag worden genoemd.

De heer *Warin* betuigt almede zijne verwondering dat twee leden zich als tolken van de meerderheid der kamer hebben opgedaan, hoezeer niemand hen daartoe geroepen heeft, en het tot hiertoe de gewoonte was, dat ieder lid voor zich zelf stemde. Hij vereenigt zich noch met den een, noch met den anderen.

De heer *van Dam van Isselt* zegt, dat hij blijft beweren, dat de meerderheid der kamer tegen de rentebetaling gestemd is; dat zij welligt voor het oogenblik, ten einde botsingen voor te komen, wederom zal toestemmen in het voorgedragen ontwerp, zonder daarom het regt van speculanten en rentheffers te erkennen, en dat hij gelooft den dank van velen te zullen hebben verdiend door den braven huisvader te hebben gewaarschuwd, dat op den duur niet door dezen staat in deze rentebetaling zal worden voorzien, en tevens de regering te hebben indachtig gemaakt op de bovenmatige opdrijving van het crediet.

De heer *Frets* houdt het daarvoor, dat er in de kamer één belang, één wensch, één denkbeeld bestaat, namelijk: dat de regering zoo spoedig mogelijk tot eene beëindiging onzer geschillen met Belgie kome. Niemand der leden verlangt, zijns bedunkens, de minste verlenging van onzen tegenwoordigen toestand: niemand zal hem dit wederspreken. Even zoo bestaat er eene algemeene klagte tegen het bezwaar, hetwelk de voortdurende geheele rentebetaling oplevert, maar de natie te waarschuwen, dat deze rentebetaling kan ophouden, beschouwt hij onraadzaam.

De heer *van Sijtzema* zegt sinds lange tegen de middelen te hebben gestemd, om de renten voor het Belgisch aandeel der schuld te betalen en voorts dat hij het steeds als een gemoedelijk bezwaar heeft beschouwd om de reeds zwaar belaste natie nog te drukken met lasten voor anderen; dat hij het hoogst gevaarlijk vindt om op dezen weg voort te gaan; en dat hij stellig den minister van financien afvragen moet: of Z. Exc. door den Koning gemagtigd is geweest om in de vergadering de gedane verklaring af te leggen, daar hij, in het ontkennend geval, over den uitslag der stemming, zeer gerust zou zijn, daar hij zich overtuigd hield, dat de Koning te zeer het belang der natie kende, dan om den minister te magtigen tot het volhouden der rentebetaling voor de Belgische schuld, op welke wijze en door welke middelen ook, zelfs dan, wanneer het sijndicaat zich daartoe in de onmogelijkheid mogt bevinden.

De heer *van Alphen* schetst den nadeeligen indruk, dien de woorden van vorige sprekers op hem gemaakt hadden, daar hij van gevoelen was, dat op Oud-Nederland de zedelijke verpligting rust om in deze rentebeling te voorzien, en de nadeelige gevolgen van een tegenovergesteld begrip zoo zeer in het oog vallen.

Daarna werden de beraadslagingen gesloten, het ontwerp in omvrage gebragt en aangenomen met eene meerderheid van 37 tegen 10 stemmen. Tegen hetzelve stemden de heeren: *van Dam van Isselt*, *Schimmelpenninck*, *Tromp*, *van Sijtzema*, *van Nes*, *van der Gronden*, *Romme*, *Cats*, *van Reenen* en *van Meeuwen*.

Beide de aangenomene ontwerpen zullen aan de eerste kamer worden gezonden.

Vervolgens wordt de vergadering tot aanstaanden Woensdag gescheiden.

BATAVIA, den 12den December.

Op den 3den dezer heeft eene windhoos, van eene buitengewone kracht, een groot gedeelte van het kampement der genie te Ambarawa, nabij Salatiga gelegen, vernield; vervolgens het huis van den kolonel *van der Wijck* onbewoonbaar gemaakt; dat van de 1sten luitenant *van Schierbrand* geheel geraseerd, en daarna, in eenige daaromtrent gelegene Javaansche dorpen, een honderdtal huizen, en meest alle klapperboomen omvergeworpen. Dit viel juist voor op het oogenblik, dat in de keuken van het kampement de vuren ontstoken waren, om het voedsel voor de arbeiders gereed te maken. De vonken wijd en zijd door den dwarlwind verspreid, verwekten gelijktijdig brand in onderscheidene met alang alang gedekte gebouwen. De infanterie-kazerne verbrandde geheel; doch niet veel moeite gelukte het, de overige op den grond opgeslagen kazernes voor ontvlamming te bewaren, waardoor ook de officiers-woningen behouden werden.

Tot nu toe heeft men vijf dooden in het kampement en een in de dorpen gevonden; het aantal gewonden is vrij aanzienlijk.

(Extract uit de Javasche Courant van den 13 Dec. 1834.)

A. C. J. G. d'Aubremé.

Den 13 Februarij laatstleden is te *Aken*, alwaar hij, sinds het nederleggen zijner openbare betrekkingen, en vooral sedert den Belgischen opstand, afgezonderd en stil leefde, overleden ALEXANDER CAREL JOSEPH GISLAIN D'AUBREMÉ, luitenant-generaal in Nederlandsche dienst, en voormalig commissaris-generaal van oorlog in ons rijk. Wij achten het niet onbelangrijk van dezen overledenen Nederlandschen Generaal eene korte levensschets hier te doen volgen:

In 1776 te *Brussel* geboren, legde hij zich, reeds van zijne vroege jeugd af aan, op de krijgsmansdienst toe, en trad, in 1792, als tweeden luitenant, bij het 2de regement Belgische infanterie, in Fransche dienst. Hij onderscheidde zich bijzonder in de legers van DUMOURIER, CUSTINE, HOUCHARD en PICHEGRU. Met toestemming des Franschen bewinds, ging hij, in Junij 1795, in dienst der Vereenigde provincien over, en werd, op het einde van dat jaar, tot kapitein bevorderd. In 1796 maakte hij, onder den generaal DAENDELS, de Duitsche veldtogten mede; en woonde in 1799, onder den generaal BRUNE, de veldslagen in *Noord-Holland* bij. In 1807 werd hij tot kapitein bij de garde van Koning LODEWIJK benoemd, wiens dienst hij, in 1808, met den rang van majoor verliet. In 1810, tijdens de vereeniging van *Holland* met het Fransche Keizerrijk, ging hij in dezelfde betrekking tot de dienst der Franschen over. Als kolonel van het 136ste regement van linie, waartoe hij later bevorderd werd, onderscheidde hij zich, in den merkwaardigen veldslag van *Lutzen*, door eene koelzinnige, maar vastberadene onversaagdheid, toen hij, aan het hoofd van eene kolonne jonge krijgslieden, die voor het eerst ten strijde werden gevoerd, hen dien moed wist in te scherpen, dien hij zelf bezat. Door sterke vijandelijke kolonnes aangetast, wachtte hij dezelve, tot onder het bereik van het geweer, met rustige bedaardheid af. Een levendig en goed onderhouden vuur, hetwelk hij daarop beval, deed den vijand terugdeinzen; van dat oogenblik maakte de generaal D'AUBREMÉ gebruik, om, met gevelde bajonet, op hem los te gaan. Deze beweging bragt de vijandelijke kolonne in de grootste wanorde. De overrompelden trokken overijld terug. Naauwlijks deze overwinning behaald hebbende, die eenen grooten invloed op den uitslag van den veldslag had, werd hij, in hetzelfde oogenblik als de generaal NEY, gekwetst; hij ontving eenen kogel in de borst, en werd ook in de heup gewond. Het waren deze wonden, die hem noopten het slagveld te verlaten. De Keizer, van het goede gedrag van het 136ste regement van linie en deszelfs dapperen bevelhebber onderrigt, zond hem den dag na den strijd 42 eereteekenen van het legioen van eer, en liet hem de uitdeeling daarvan over. De kolonel D'AUBREMÉ had de kieschheid en nederigheid van dezelve allen aan zijne onderhebbende krijgslieden uit te reiken en er geen enkele van voor zich te behouden, niettegenstaande hij slechts het kruis der Vereenigde provincien droeg. Zijne kwetsure hield hem eenigen tijd van zijn regement verwijderd, zoodat de maarschalk NEY, van deze edele daad geene kennis droeg: eerst in den veldslag van *Bautzen*, alwaar hij weder aan het hoofd van zijn regement tegenwoordig was, niettegenstaande hij nog niet geheel en al was hersteld, ontving hij de eervolle belooning, die hem sedert lang was verschuldigd. In October 1813, trok hij, na bij de meeste veldslagen en gevechten, die op dat tijdstip plaats hadden, tegenwoordig te zijn geweest, met zijn regement den Rijn weder over. In *Frankrijk* teruggekeerd, woonde hij de hevige slagen van *Brienne*, *Montmirail* en *Lisy* bij. Bij dezen laatsten, werd hij, den 28sten Februarij 1814, aan den regter arm gekwetst. Hij streed er met zoo veel moed, dat, toen hij het oorlogsveld verliet, van zijn geheele regement slechts vijf officieren en negentien manschappen waren overgebleven. Na de gebeurtenissen, in 1814, betuigde hij het verlangen, om in de dienst van zijn vaderland terug te keeren. Een eervol ontslag uit de Fransche dienst werd hem toegestaan, bij welks verleening hij eenen zeer vleijenden brief van den minister van oorlog ontving; hij bood destijds zijne diensten aan den Vorst aan, wien toen, eerst kortelings, het bewind over *Belgie* was opgedragen, en werd, in October 1814, in denzelfden rang geplaatst, dien hij in *Frankrijk* gehad had. Zijne krijgskundige bekwaamheden werden naar waarde geschat; hij werd weldra benoemd tot opperbevelhebber te *Bergen* in *Henegouwen*, en tevens belast met het bewind over de krijgslieden in dat gewest. In April 1815 werd hem de rang van generaal-majoor verleend; als zoodanig woonde hij den veldslag van *Waterloo* bij, alwaar hij het bevel voerde over de 2de brigade der 3de afdeeling, en nieuwe blijken van dapperheid en helder doorzigt gaf. De Engelsche generaal HILL maakte, in deszelfs verslag van dezen veldslag, eene eervolle vermelding van D'AUBREMÉ. Na den veldtogt, behield hij, tot 23 Februarij 1818, het bevel over eene brigade infanterie, tot dat de Koning, de betrekking van adjudant-generaal hebbende daargesteld, hem tot die waardigheid verhief. In zijne nieuwe betrekking, onderscheidde zich de generaal D'AUBREMÉ door een geest van regtschapenheid en kieschheid, dien men niet genoeg roemen kan, en waardoor hij zich al meer en meer het vertrouwen zijns Konings waardig maakte, die hem, in 1819, tot commissaris-generaal van oorlog benoemde; eene betrekking, die hij tot in Junij 1826, met eer vervulde. In November van dat jaar werd hij door Z. M. bevorderd tot luitenant-generaal, zonder dat het ons bekend is, dat hij, gedurende die betrekking, eenige andere waardigheid bekleedde, of waarnam. Vóór dat tijdstip, was de generaal D'AUBREMÉ reeds begiftigd geworden met het kruis van de Militaire Willems-Orde, der derde klasse; en later werd hem het kommandeurschap dier orde toegekend. De laatste jaren zijns levens bragt hij, zoo als wij hier boven hebben gezegd, in stilte door. Op zijn 59ste jaar, ging hij tot een beter leven over, den roem nalatende van een dapper, ijverig en onverschrokken krijgsman te zijn geweest.

MIDDELHARNIS, den 27sten Maart 1835.

De Commissie ter ondersteuning der hulpbehoevende Weduwen en Weezen van den, op den 5 Maart 1828, op zee omgekomen stuurman *Leendert de Waard* en elf Matrozen, willende hare verantwoording vervolgen, heeft de eer te berigten, dat op den 1sten Januarij 1834 het restant ten behoeve gemelde Weduwen en Weezen, nog bedroeg . . . . . *f* 796.31.
Aan interessen der effekten, ontvangen . . . . . „ 50.00.

f 846.31.

Daaruit gedurende 1834 wekelijks bedeeld:
Aan de Weduwen en eene behoeftige Moeder . . . *f* 77.61
Voor de Kinderen, aan Leer- en Schoolgelden voor de helft „ 88.60
„ 166.21.

Blijft alzoo nog ter bedeeling *f* 680.10.

De Weduwen en Weezen hebben nu reeds zeven jaren met een dankbaar gemoed, uit deze verzamelde gelden, eenigen onderstand genoten, en zulks is dus in dergelijke gevallen aanprijzenswaardig; de commissie smaakt ook het genoegen van alzoo lang en nuttig werkzaam te kunnen zijn.

De Commissie voornoemd,

Van wege het Departement Tot Nut van 't Algemeen Middelharnis en Sommelsdijk.
W. G. VAN DER WALL.
A. KORTEWEG Jz.

L. KOLFF VAN OOSTERWIJK.
Is. HOOIJKAAS
B. BOERS } *Predikanten.*
W. L. VEERMAN.
G. DE JONGE.
M. G. BORN.
J. VAN DER KOOGH.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 14 April 1 El 7 Palm 0 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 9 D.
Den 15 dito 1 El 7 Palm 0 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 6 D.

Heden is bevallen van eenen ZOON, *R. G. A. KETJEN*, Huisvrouw van

TIEL, den 14den April 1835. J. J. PFISTER.

AMORTISATIE-SYNDICAAT.
ADMINISTRATIE DER DOMEINEN, WEGEN, VAARTEN, ENZ.
VERKOOPING
VAN
DOMEINGOEDEREN.

Mr. *HENDRIK JOHANNES VAN GENNEP*, AGENT van het DOMEIN te *ARNHEM*, zal, als daartoe behoorlijk gemagtigd, op Woensdag den 22sten April 1835, des voormiddags ten elf ure, ten overstaan van het Plaatselijk Bestuur te *Apeldoorn*, in het openbaar aan den meestbiedenden Verkoopen:

De Veertien NUMMERHUIZEN, genaamd *de Oude Haven*, en de Tien NUMMERHUIZEN, genaamd *de Nieuwe Haven*, staande en gelegen op het *Loo*, onder de Gemeente *Apeldoorn*.

Deze verkooping zal geschieden in zoodanige perceelen en massa's, als bij biljetten breeder is omschreven en waarvan de voorwaarden ter lezing liggen in de bureaux van den Heer Administrateur der Domeinen in het Eerste Ressort, ten Kantore van den Agent van het Domein te *Arnhem* en ten Raadhuize der Gemeente *Apeldoorn*; terwijl nadere inlichtingen te bekomen zijn zij den Opzigter der Groote Wegen, *A. LIESE*, te *Apeldoorn*, door wien vóór den Verkoop de noodige aanwijzing in loco zal worden gedaan.

De Agent voornoemd,
H. J. VAN GENNEP.

---

§ § De Notaris *KOLFSCHOTEN* te *Arnhem*, zal op Woensdag den 22sten April 1835 en volgende dagen, te beginnen s' voormiddags om 10 ure, ten sterfhuize van Mevrouw de Wed. *HANSEN*, in de Oeverstraat aldaar, publiek verkoopen:

Eenen zeer Netten INBOEDEL, bestaande uit MAHONIJHOUTEN en andere MEUBELEN, SPIEGELS, SCHILDERIJEN, KOPER-TIN-, BLIK-, GLAS- en AARDEWERK, differente BEDDEN met TOEBEHOOR, LEDIKANTEN, GARDE-ROBES, VLOERKLEEDEN, eene MANGEL, differente KAGCHELS. Voorts eene aanzienlijke partij LAKENS en CASIMIEREN, eene WINKELKAST en eindelijk eene FOURGON.

De Goederen zijn Zaturdag den 18den en Dingsdag den 21sten April, van 9 tot 2 uren, voor een ieder te zien.

---

§ § § De Eigenaren zijn voornemens, door den Notaris Mr. *D. J. R. JORDENS*, in het Stads Wijnhuis te *Deventer*, op den 22sten en 25sten April 1835, publiek te doen inzetten, en 14 dagen daarna, den 6den en 9den Mei, te doen verkoopen, de volgende in *Gelderland* en *Overijssel* gelegene Goederen:

1o. Het BUITENGOED *de Bruggenbosch*, aan den Straatweg van *Deventer* naar *Twello* gelegen, groot 47 Bunders, 13 Roeden en 5 Ellen.
2o. Eene halve WAARE, in de Render Weerden onder *Diepenveen*.
3o. Drie WAAREN, in de Hengforder Weerden onder *Olst*.
4o. Het ERVE, *Holterman*, onder *Olst*, groot 47 Bunder en 70 Ellen.
5o. Het ERVE *de Kelder*, onder *Wijhe*, groot 25 Bunders, 90 Roeden en 80 Ellen.
6o. De ERVEN *Neppelenbroek* en *Wallekes*, onder *Raalte*, te zamen groot 59 Bunders, 31 Roeden en 60 Ellen.
7o. Eene WAARE, in de Pleegster Markt onder *Raalte*. En
8o. Een AANDEEL, in de Staphorster en Arenberger Sluizen.

---

§ § § Men is van meening, in het *Kromhout* te *Brummen*, op den 29sten April 1835 te doen inzetten, en op den 9den Mei daarna, beiden des middags ten vier uren, in perceelen of massa te verkoopen:

Een hecht en geheel nieuw ruim WOONHUIS, met ACHTERHUIS en PUT, twee TUINEN, en ruim 35 Roeden best BOUWLAND, alles groot ruim 60 Roeden, aan den Straatweg onder *Brummen* gelegen; en voor een gedeelte bij *B. BURGERS* in gebruik; — Zijnde door deszelfs gunstige ligging aan den Straatweg zeer geschikt ter bewoning voor een stil Huisgezin, en bij verkoop in perceelen tot aanbouw van Huizen.

Meerdere informatien te bevragen bij de Notarissen Mr. *W. H. TAAY*, te *Arnhem*, en Mr. *F. DE MAN*, te *Brummen*.

---

§ † § Men vraagt tegen Augustus in HUUR, in de omstreken van *Arnhem*, een HUIS met 9 of 10 KAMERS, goed REGEN en PUTWATER, KEUKEN en KELDER, TUIN of klein BUITEN, STAL en KOETSHUIS. Opgave van Huurwaarde enz. Adres bij den Heer *A. BAKHUYZEN*, Boekhandelaar te *'s Gravenhage*, brieven franko onder de letter M.

---

§ § § Een ziekelijk Heer, thans aan het herstellen, wenscht in de omstreken van *Zutphen* of *Arnhem* TE HUREN: Twee ruime BENEDENKAMERS met eene STOOKPLAATS en twee LEDIKANTEN voorzien, om dezelve met eene Jufvrouw te betrekken, met of zonder Kost. — Iemand hiertoe genegen en eene bekwame gelegenheid daarvoor hebbende, wordt verzocht zulks onder La. B op te geven aan de Boekhandelaars *M. SCHOONEVELD en ZOON*, te *Amsterdam*.

---

§ † § Een Burgerman, van middelbaren leeftijd, vraagt in een goedkoop gedeelte van de Provincie *Gelderland*, bij fatsoenlijke Burger-lieden INWONING met de KOST en het BEWASSCHEN. — Opgave met vermelding van plaats en prijs per week, wordt verlangd bij de Kantoor-Boekverkoopers *VAN MEURS en COMP*, te *Amsterdam*, onder La. K; Brieven *franco*.

LEES HIER!

Te *Nijmegen*, ten Kantore van *JOHs. VAN GILS*, is in de afgeloopene 164ste Loterij gevallen de Kapitale Prijs van HONDERD DUIZEND GULDEN, en eene Premie van VIJF en TWINTIG DUIZEND GULDEN, op No. 13828, benevens een Prijs van DUIZEND GULDEN, op No. 19042.

Voor de 165ste Loterij zijn Heele en Gedeelten van Loten, Prijs-Courant, te bekomen; mits Gelden of Brieven *franco*.

NEDERLANDSCHE
STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Dienst tusschen *Rotterdam*, *Arnhem* en *Keulen*,
Van *Arnhem* naar *Rotterdam*:
Den 16den, 21sten en 26sten April, s' morgens ten 9½ ure.
Van *Arnhem* naar *Keulen*:
Den 18den, 23sten, en 28sten April, s' morgens ten 7 ure.
Zijnde de afvaartsdagen in de Arnhemsche Couranten van 4 en 14 April abusief opgegeven.

⁎ Bij den Boekhandelaar M. H. SCHONEKAT, is van de Pers gekomen [illegible]

Eene schets der [illegible] van MARIA EDGEWORTH, door J. J. A[illegible] Deel, groot 8vo. met Gegraveerde Titel en Vignet, *f* 2,50.

In een aantal jaren had *Miss.* EDGEWORTH niets bijgedragen ter vermeerdering van haren Letterkundigen roem, toen zij in het vorige jaar hare Landgenooten vergastte op deze schets, die niet alleen in *Engeland*, maar ook in *Frankrijk* en *Duitschland* met de meeste belangstelling is toegejuicht. De Uitgever hoopt, tot het genoegen van zijne Landgenooten iets te hebben bijgedragen, door de uitgave eener overzetting in onze taal van den arbeid eener Schrijfster, door hare Werken reeds zoo gunstig alom bekend, en van welke de Engelsche beoordeelaars eenstemmig verklaren: *dat hare Werken in geenen deele der ondeugd, onder welk eene toegeeflijke of opgesierde gedaante zij zich moge vertoonen, eenen schoonen glimp verleenen, maar steeds de voorschriften der zedekunde, om haar te ontmaskeren, en in het ware licht te stellen, door voorbeelden trachten te versterken.*

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.